

Đà Nẵng hồi ký tháng 3 1975

Lê Hồng Đức

Tình cờ đọc bản tin trên TV-Đức tuần lễ hội nghị thượng đỉnh kinh tế châu Á - Thái Bình Dương APEC 2017 diễn ra tại Đà Nẵng từ ngày 6 đến 11/11/2017, tôi lại nhớ về những giây phút cuối cùng ở cư xá & tại Phi Đoàn 427/Sư-Đoàn 1 Không Quân (SĐ1KQ) trong ngày 28.03. đến rạng ngày 29.03.1975...

Tờ mờ sáng ngày 28.03.1975, trên bầu trời Đà Nẵng mây kéo đến nhiều nhưng không đổ mưa, ngoài tôi ra gần như không có một bóng người trong cư xá PĐ427. Ngoài đường lộ di chuyển qua lại, chỉ có 1 vài xe hơi KQ chạy về hướng trạm Hàng Không Quân Sự (HKQS) phía Tây phi trường thuộc SĐ1KQ. Tôi vừa bước ra khỏi cư xá, định lái xe lên phi đoàn để túc trực hành quân chờ phi vụ lệnh, thì bỗng nhiên tôi nghe tiếng động cơ phản lực từ phía Tây đôi Hòa-Cầm do 2 chiến đấu cơ phản lực lạ bay xuống thấp trên đầu tôi về phía Đông hướng 60-70° độ, cao độ khoảng 700-800 feet (ca. 250m). Tôi bắt thần la to lên:

„Trời ơi ... Đ.M. ... tụi MIG ... Tại sao...?“

Thì 1 quả bom từ mỗi chiếc MIG thả xuống mục tiêu trên 2-3 bồn chứa xăng kế phi đạo 355° độ, nhưng chỉ trúng mém 1 bồn và bốc cháy.

Sự việc xảy ra không đầy 10“ giây đồng hồ; Liên sau đó 2 chiếc MIG màu trắng xám không cờ hiệu của địch đã bay ngược trở về hướng Tây và biến mất sau đôi Hòa-Cầm. Tôi vội phóng xe thật nhanh lên PĐ427 trong khi lòng mình hình như đoán biết được những gì có thể xảy ra trong ngày hôm nay và thậm nghĩ nếu là Pilot F5 thì chắc chắn là tôi sẽ lái xe xuyên qua phi đạo phía Đông, vào thẳng phi đội F5 nằm kế phi đạo đối diện phi đoàn của tôi nằm bên kia phi đạo. Nhưng tôi đoán biết, nếu F5 của KQVN có lên sau vài phút thì phi cơ địch đã bay mất dạng ở nơi nào từ lâu rồi, mặc dầu tốc độ của F5E (>1700km/h) có hơn MIG15 (>1000km/h) hoặc MIG19 (>1400km/h), chỉ có MIG21 thì nhanh hơn F5E tới 500km/h, nhưng MIG21 của Cộng Sản Bắc-Việt (CSBV) đã bị chiến đấu cơ F4E của Không Quân Mỹ đồn trú ở Thailand Utapao-USAF bắn rơi gần hết trong những trận không chiến vào năm 1967. Sau này tôi mới biết đó là phi cơ MIG15. Vụ ném bom này, theo tôi nghĩ rất ít người biết đến, vì MIG xuất hiện

bất ngờ và bay thật thấp quá nhanh, hơn nữa nhiều người không nhận ra loại phi cơ chiến đấu này.

Khi vừa đến bên ngoài PĐ427 thì tôi thấy 1 số anh em trực đêm chạy ra, đồng thời cũng thấy 2 chiến đấu cơ F5 của PĐ5xx(?) cùng cất cánh để kịp thời đuổi theo địch nghênh chiến.

Các anh em PĐ chào hỏi tôi:

- Thiếu tá, bom nổ ở đâu vậy ?. Tôi trả lời:

- Tôi thấy 2 chiếc MIG không biết loại nào của tụi cộng sản Bắc Việt bỏ bom cháy một bồn xăng ở phía Bắc phi trường, nhưng không biết có ai bị thương tích gì không ?.

- Vậy hả - Tại sao đài Kiểm Báo của chúng ta không phát hiện được tụi nó ?.

- Chắc là tụi nó cất cánh từ phi trường Tiên-Phước hay Thượng Đức (?) và bay rise mode để tránh đài Radar trên đồi Sơn Chà phát hiện ! ...

Có lẽ do 2 tiếng bom nổ lớn và bồn xăng bốc cháy đã đánh thức mọi người trong phi trường kể cả dân chúng trong thành phố Đà-Nẵng, cho nên sau đó 1 số anh em quân nhân vội vàng trở về đơn vị không riêng gì đối với các nhân viên của phi đoàn trong đó có Phi Đoàn Trưởng Tr/tá Phạm văn Cần. Ông ta vội vàng ra lệnh cho các anh em đang có mặt tại phi đoàn tập hợp lại và nói rằng (lời nhớ của tôi!):

“Tình trạng chiến sự hiện nay ở các vùng chung quanh Đà Nẵng rất khẩn trương mặc dầu ngoài vòng đai thành phố đã có các đơn vị Sư Đoàn Tổng Trừ Bị Nhảy Dù (ND) và Thủy Quân Lục Chiến (TQLC) đang dàn quân trấn thủ. Các anh em luôn phải có mặt tại phi đoàn để chờ khẩn lệnh”.

Sau khi các anh em tan hàng, Tr/tá Cần cùng đi với các Phi Đội Trưởng gồm Th/tá Mỹ, Th/tá Ân và tôi vào văn phòng ông ta. Sau khi tiếp nhận tất cả các tường trình quân số nhân viên phi hành hiện có hay vắng mặt tại phi đoàn, với gương mặt đăm chiêu, ông cảm ơn mọi người và nói:

“Anh Đức lấy xe Pickup của tôi vào bệnh viện Duy Tân chở chú Ty về phi đoàn... nếu có lệnh bắt buộc phải di tản của Tư Lệnh Sư Đoàn thì chúng ta mang anh Ty đi luôn”.

Tôi gặt đầu tuân lệnh và vội vàng gọi 1 vài người bạn của Ty cùng đi ra bệnh viện để giúp tôi chở Ty vào phi đoàn vì Ty không thể ngồi được bởi vết thương ở cổ khá nặng do bởi VC đã pháo kích trước đó 1-2 tháng và làm KQ Lương bị tử thương.

Vừa đến gần cổng chánh, nằm về hướng Đông SĐ1KQ thì tôi không thể nào lái xe xuyên qua được nữa vì cổng bị đóng bằng nhiều vòng kẽm gai do Quân Cảnh (QC) được chỉ thị bởi Th/tá *Nhà (chết), Th/tá Long (trọng thương!), 2 vị CHT&CHP Liên đoàn Phòng Thủ và Đ/úy *Lợi/K66B (chết) CHT Quân cảnh QC/SĐ1KQ. Duy chỉ còn cổng nhỏ cho người đi bộ hoặc xe hai bánh, nhưng bị kiểm soát chắc chắn phải có giấy phép của các Không Đoàn Trưởng trở lên – “ra là bất nhập, vào là bất xuất”.

Thấy không thể nào xuyên qua lối này được, tôi vội quay xe trở lại phía trên cổng chánh và lái về hướng Bắc vòng đai phi trường nằm kế nhà xác của bệnh viện Duy Tân. Chúng tôi, 3-4 anh em leo qua hàng rào, trước nhà xác 1 quân nhân bộ binh nằm chết trên băng-ca, chưa được tẩm liệm, thật là thương tiếc ... Nhưng rồi chúng tôi cũng tìm được nơi Ty nằm; đặt chú ta lên 1 băng-ca đã kiểm được và mang trở về PD427.

Tôi lái xe về lại phi đoàn trong lúc mặt trời dần dần chiếu những tia sáng đầu tiên trên bầu trời Đà Nẵng nhưng nhiều mây đang kéo đến cùng lúc nhiều xe cộ chạy vội và ngược xuôi trên những đường lộ trong phi trường dẫn tới trạm Hàng Không Quân Sự nằm về phía Tây kế cận PD427 của chúng tôi. Điều mà tôi đã biết là một số gia đình quân nhân của các quân binh chủng đồn trú trong thành phố Đà Nẵng không riêng gì của KQ đang chờ những chuyến bay phi cơ quân sự của KQVN để rời khỏi nơi đây từ chiều ngày hôm qua, cũng như những hành khách của hãng Hàng Không Dân Sự nằm về phía Đông bên kia phi đạo.

Vì phi cơ Caribou C7A lâu ngày không sử dụng (lý do cúp viện trợ của Hoa Kỳ) nên trước đó vài ngày, có ít nhất 3 phi cơ tốt được các anh em KQ bảo trì kiểm soát xem xét lại các cơ phận kỹ thuật cũng như phi cụ và đồ xăng nhớt đầy đủ trước khi bay.

Anh em phi đoàn chúng tôi cũng được phát thêm 1 số súng trường như là M16 và AR15 hay là AR18 gì đó (loại súng mới nhất dạo đó, hiệu quả hơn AK47 của CSBV). Thật sự thì phi hành đoàn, khi đi bay mỗi nhân viên phi hành chỉ có mang 1 súng lục P38 được nạp với 6 viên đạn cùng với áo trang bị đồ mưu sinh thoát hiểm phòng hờ khi phi cơ lâm nạn, nhưng bây giờ lại có thêm súng trường liên thanh nữa thì như thế là nghĩa lý gì! ...chắc chắn là sự việc gì đó rất khinh trọng sẽ xảy đến với chúng tôi ?. Nhưng tôi chợt nghĩ ra ngay - Nếu bị địch quân CSBV tấn công vào vòng đai phi trường không thể giữ vững nổi bởi 1 Liên đoàn Phòng Thủ (LĐPT) và 1 đại đội Quân Cảnh SĐ1KQ thì cuối cùng tất cả anh em phi hành của các phi đoàn trong căn cứ như là vận tải cơ, trực thăng, chiến đấu cơ và phi cơ quan sát sẽ phải tiếp tay với LĐPT để tử thủ!. Cũng cần nói thêm LĐPT gồm những quân nhân thiện chiến từ Bộ Binh, Nhảy Dù & TQLC biệt phái sang.

Cũng may, song song với việc đưa quan tài KQ LƯƠNG về nguyên quán ở Sài Gòn (cuối tháng 2 hay đầu tháng 3.1975 – không nhớ rõ!), Tr/tá PĐT đã quyết định cho phép nhân viên phi đoàn mang gia đình về quê quán trước, xa hay gần Đà Nẵng trong đó có gia đình Nt Cần và gia đình của tôi. Mục đích này hầu như được tính toán cho cả SĐ1KQ nói chung, lý do để bớt gánh nặng cho nhân viên trong trường hợp phải tác chiến trực diện với địch quân trong phi trường hay là lúc cần phải di tản chiến thuật.

Sau khi mang TỶ về phi đoàn, tôi lái xe trở về cư xá để lấy 1 số giấy tờ và đồ vật quan trọng hầu trong trường hợp phải di tản sẽ mang lên phi cơ Caribou luôn. Sau đó tôi cứ ở quanh quần ngoài hoặc trong phi đoàn. Tối trưa thì anh em phi đoàn mỗi người tự đi kiếm cái gì để ăn, mặc dầu tình hình trong ngày 28.03.1975 rất là nghiêm trọng như tôi đã kể ở trên nhưng các quán ăn của gia đình quân nhân KQ vẫn còn 1 số mở cửa trong SĐ1KQ bên phía Đông phi trường để bán cho bất cứ ai ghé vào không kể lính KQ mình. Tôi thì ghé sang quán ăn nhỏ của chị X? vợ của 1 anh HSQ kỹ thuật bảo trì phi cơ C7A nằm trong Hangar kế bên. Ăn qua loa xong, ghi sổ nợ như thường lệ vì cuối tháng “tiền lính tính liền”, tôi và mấy người bạn của Ty không quên mua thức ăn nhẹ, bánh mì thịt và nước uống cho Ty nằm trong phi đoàn.

Từ trưa ngày 28.03.1975 thì không có điểm danh nữa, mỗi anh em phi đoàn tự ý thức trách nhiệm của mình, nhưng không biết có người nào chuồn luôn ra phố Đà Nẵng thì không biết ?!.

Thình lình khoảng 5-6 giờ chiều, VC bắt đầu pháo kích tới tấp bừa bãi vào phi trường Đà Nẵng, cứ mỗi 1 phút “... Đùng Đùng...” từ hướng Tây nơi “Trung Tâm Huấn Luyện Hạ Sĩ Quan (TTHL/HSQ)” nằm trên đồi Hòa Cầm hoặc là từ hướng Tây Nam đèo Hải Vân (được biết sau này). Anh em vội vàng khiên Ty vào ẩn núp trong 1 Container lớn nằm bên trái trước phi đoàn, trên và chung quanh Container được che chở bằng những bao cát kiên cố do anh em tự làm lấy, kể cả chung quanh phi đoàn. Liên sau đó F5 & A37 được Trung Tâm Hành Quân (TTHQ) SĐ1KQ cho lệnh bay oanh kích địch.

Tr/tá Cần PĐT427 chưa trở lại phi đoàn trong lúc này vì có thể còn đang họp khẩn cùng Đ/tá NV Vượng KĐT41CT với bộ tham mưu SĐ1KQ bên phía Đông phi trường, chỉ còn những anh em chúng tôi các trưởng phi cơ hiện có mặt tại phi đoàn là tôi, Th/tá PT Mỹ, Th/tá ND Ân, Đ/u NH *Hoán (chết trên đường vượt biển) , Đ/úy Sơn, Hoàn,*Huệ mập (mất tháng 9/2007 ở HK) và 1 số sĩ quan Copilot các Th/u Bắc, Châu, Đũ, Thạch,..., các HSQ Cơ phi, Áp tải và 2 Y-tá phi đoàn không nhớ tên hết chỉ có Ty. Lúc đó chúng tôi cũng mong Tr/tá PĐT có mặt tại phi đoàn để chúng tôi an tâm vì không ai quyết định được ngoài ông ta ra.

Địch quân cứ 1-2 phút là pháo liên tục vào căn cứ SĐ1KQ, mục đích của chúng là làm thế nào phá hủy phi đạo, phi cơ càng nhiều càng tốt và gây hỗn loạn trong căn cứ cho tới khi mặt trời vừa lặn xuống phía Tây sau đồi Hòa Cầm thì VC giảm bắn rockets vào phi trường vì sợ phi cơ AC-47 của ta phát giác trong đêm tối...

Khi màn đêm vừa xuống thì 1 chiếc AC-47 của chúng ta cất cánh lên để bắn từ cao độ cao vào vị trí kẻ thù khi thấy ánh sáng được khai hỏa từ rockets bắn đi. Phi cơ AC-47 vận tải có trang bị hỏa lực với 3 Gunships (súng đại liên 6 nòng như trên trục thăng võ trang UH1) thuộc biệt đội của PĐ817 Hỏa Long đồn trú tại SĐ1KQ phía dưới PĐ427 của chúng tôi. VC rất sợ trong đêm tối khi tấn công vào 1 tiền đồn nào của QLVNCH, được yểm trợ bằng AC-47 (PĐ817) hoặc AC-119 (PĐ819) để tấn công quân bằng đạn lửa. Tôi thỉnh thoảng có ghé

qua biệt đội AC-47 thăm mấy người bạn thân vì ngày xưa chúng tôi cùng bay C47 ở PĐ415 & PĐ417/KĐ33CT/SĐ5KQ. Tôi cũng không nhớ biệt đội AC-47 di tản về TSN lúc nào ?. Hôm nay, cũng trong hồi ký này, tôi xin tưởng nhớ đến các Biệt Đội Trưởng PĐ817 cố Đ/úy *An/K66A lâm nạn ở đèo Hải Vân, cố Đ/úy *Khương/K65F lâm nạn ở Quảng Ngãi đêm Noel 1973? và cố Đ/úy NV *Thành/K65F (bạn học 1B ở THPT/PTG Cần Thơ) lâm nạn ở ...(?).

... Thành linh khoảng 10-11 giờ đêm 28.03.1975, một quả đạn do quân CSBV pháo, rơi trước trạm Hàng Không Quân Sự (HKQS) kế cận Hangar kỹ thuật của đội bảo trì C7A và Hangar PĐ427. Với tiếng rên la chết chóc vì vô số hành khách nằm chờ phi cơ tại trạm HKQS SĐ1KQ Đà Nẵng, có người hoạc chết hoạc bị thương nặng trong đêm khuya lạnh, không thể gọi xe cứu thương kịp thời đến, người không bị thương cứu người bị thương và chính tôi đã cho 2 anh Hạ Sĩ Quan Y Tá Phi Hành vừa chạy vừa bò đến đó để cứu ai được thì cứu và khi 2 anh trở lại phi đoàn trên áo bay với cả 2 bàn tay dính đầy máu và thùng dụng cụ cứu thương thì gần như trống trơn, một trong 2 anh nói: „Thiếu tá ơi, quá nhiều người bị thương và có chết nữa, em không biết phải làm gì hơn ...“.

Lúc đó tôi quá tức giận, không còn sợ pháo kích của địch nữa, không còn ở trong hầm kiên cố an toàn nữa, đứng hiên ngang ở ngoài để xem chúng pháo và có thể sẽ nhận lãnh 1 trái ...

Từ đêm 28. cho tới rạng ngày 29.03.1975, tôi cứ lẩn quẩn bên ngoài phi đoàn, hết đi ra ngoài Hangar để xem xét tình hình, rồi lại trở vào Hangar, Th/u Đủ thì ngồi gần đó trong Hangar, 2 thằng nhìn nhau, lo âu ... Trong lúc đó VC giảm pháo kích thay vì mỗi phút mà là mỗi giờ, chắc có lẽ chúng dùng mưu kế gì đó hoạc cũng quá mỏi mệt rồi, nên các anh em ở tại phi đoàn cũng quá chịu đựng vì tiếng đạn nổ do pháo kích của VC cho nên đã tìm nơi ngủ an toàn trong Container bên ngoài hoạc bên trong phi đoàn. ...

Trong khi màn đêm còn phủ trên Đà Nẵng, khoảng 3-4 giờ sáng, thỉnh thoảng tôi thấy 1-2 chiếc chiến đấu cơ phản lực A37 hoạc F5 gì đó cất cánh đi, tôi vội la thồm lên vì có nhiều trái đạn pháo đã nổ trên phi đạo trước đó :

“Coi chừng sụp lở!”.

Rất may mắn lần này không xảy ra ... và tôi lấy làm lạ, tự hỏi: “Tại sao mấy anh em khu trục đi đánh ban đêm hay là bay phi vụ khẩn gì đó ... ?!?”.

Tôi còn đang phân vân thì Đ/úy Nguyễn Hữu *Hoán/k66B đi đến phía tôi và nói:

“Đức ơi, các anh em tụi mình phải đi, có thể tụi Việt Cộng nó đã xâm nhập vào rồi ...?”

“Không được Hoán ơi, tụi mình phải chờ Trung tá Cần về quyết định ...?”, tôi trả lời Hoán.

Sau đó tôi và Hoán vào phi đoàn, gọi điện thoại sang TTHQ/SĐ1KQ bên kia phi đạo:

“Alô trung tâm hành quân tôi thiếu tá Đức đầu dây ... Alô trung tâm hành quân ...”

”Đây là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam Việt Nam ... mấy anh phải buông súng đầu hàng!”.

Tôi bỏ ngay điện thoại xuống vừa tức giận rung người, tôi liền gọi điện thoại liên lạc về Sài Gòn TTHQ/BTLKQ ở SĐ5KQ-TSN. Sau khi kể sự việc MTGPMNVN, VC nằm vùng trong SĐ1KQ và họ đang có mặt tại TTHQ/SĐ1KQ và xin chỉ thị của BTLKQ. Một lát sau có tiếng trả lời của 1 Đ/tá từ TTHQ/BTLKQ:

“Rất tiếc không ai có thẩm quyền quyết định,...tùy mấy anh tự quyết định lấy ...!”

Các anh em ở tại phi đoàn lúc đó đã theo dõi sự việc liên lạc khẩn cấp này. Một số trong các anh em tự động từ từ di chuyển về ụ Parking C7A nằm bên trái cách trạm HKQS & PĐ427 khoảng 300m và chờ ở đó, nhưng tôi thì phải ở lại phi đoàn chờ Tr/tá Cần trở về.

Có thể nói, với khẩu súng liên thanh mới toanh AR15|18 cùng 2 băng Magazine ít nhất 40 viên đạn và 1 súng lục P38, tôi rất yên tâm để chiến đấu khi bị VC tấn công vào đây ...

Thời gian trôi qua, tôi vẫn đứng trước phi đoàn nhưng trong lòng thì lo âu không kém, nhìn ra xa ngoài Hangar trong đêm tối nơi ụ Parking C7A thì thấy Th/t PT Mỹ đi vào và nói:

“Đức, Trung tá Cần ở ngoài xe muốn nói chuyện với mày”.

Tôi hơi ngạc nhiên nhưng không nghĩ ngợi gì thêm. Cả 2 cùng đi đến xe Pickup của PĐT. Xe đang chạy tôi có trình với Tr/tá PĐT là tụi VC nằm vùng MTGPMN đã có mặt tại TTHQ Sư Đoàn và có thể có mặt ở các nơi khác, nhưng ông nói đã biết sự việc này trước đó rồi. Do đó chúng ta phải bay tức khắc đi tản khỏi Đà Nẵng, ông nói trong khi xe vừa đến chỗ phi cơ đậu.

Tôi thấy có các anh em KQ bảo trì C7A, 1 số các anh em phi hành PĐ427 và 1 số sĩ quan tham mưu sư đoàn đã có mặt ở đó từ lúc nào rồi.

Tôi cùng Mỹ lên Cabine quay máy, mở đèn “landing lights” vì đêm còn tối đen và hơi có sương mù, Mỹ đổi pitch chong chóng, Reverse để di chuyển phi cơ ra khỏi ụ Parking. Vừa ra Taxiway, tôi chỉ tay về hướng Nam PĐ427 và nói:

“Mỹ, cất cánh Taxiway, phi đạo bị pháo hư hại nhiều rồi ...”.

Mỹ giữ thẳng lại trên Taxiway, tổng ga tới Maximum rồi nhả thẳng, phi cơ phóng nhanh thẳng về phía trước trên đường Taxiway 1 khoảng ngắn rồi hồng bánh, rời khỏi Taxiway khi vừa đến ngang Hangar phi đoàn.

1973- PĐ427 được xây trong Hangar thứ 2 bên
cả còn lại đều bị phá hủy kể cả cư xá PĐ427
trái là Hangar thứ 1 thuộc Bảo Trì C7A
P.T. không biết VC hay dân ở ?.

2006- Tất
Bên trong cổng

Tôi vội thầm nghĩ về Đ/u *Hoán hay Tr/u Huệ ốm, chắc 2 anh về cư xá rồi, nhưng nếu 2 anh nghe tiếng động cơ C7A cất cánh thì thể nào cũng trở lại phi đoàn và sẽ cùng với mấy anh em còn lại chạy ra phi cơ kịp thời cất cánh an toàn về Sài Gòn trong đó có Ty trước khi địch quân xâm nhập vào căn cứ...

Sáng sớm ngày 29.03.1975, sau khi phi cơ đáp an toàn xuống Tân-Sơn-Nhất và đậu bên ngoài kế đài kiểm soát không lưu (Tower) gần ụ Parking C130 thì sau đó chúng tôi được biết tin có 1 chiếc C7A thuộc PĐ427 do 2 Đ/u Sơn & Hoán lái và đang trên đường về Sài Gòn. Chúng tôi vừa mừng vừa lo, không biết các anh em còn ở lại phi đoàn có đi hết về Sài Gòn hay không và cũng hy vọng sẽ có thêm 1 chiếc thứ 3 bay về !.

Tôi không về ngay với gia đình ở Sài Gòn, chờ chiếc thứ 2 đáp, vì tôi lo lắng, không biết có anh em nào cùng ở trong hầm trú Container với Ty để giúp mang chú ta ra phi cơ ?.

... Nhưng tôi đành thất vọng và buồn vì trên chiếc thứ 2 không có Ty. Ty còn kẹt lại phi đoàn và vẫn còn nằm 1 mình trong hầm trú ẩn Container. Tôi còn nhớ dạo đó khi VC pháo kích, mấy anh em mang Ty vào hầm núp nằm trên băng-ca (stretcher) và không đi đâu nữa.

Đó là trách nhiệm hoàn toàn ở nơi tôi, trong khi đó Đ/u Hoán và Đ/u Sơn đã chỉ huy điều động di tản các anh em còn đang ngủ tại phi đoàn ra phi cơ. Tôi rất là buồn và ân hận vì không hoàn thành trách nhiệm đã được giao phó. Bây giờ chỉ có về với vợ con để được an ủi một phần nào...

Sau 33 năm dài 2008 cho tới hôm nay 2017, một số anh em trong PĐ427 gặp lại nhau ở Hoa kỳ, nghe Ty kể lại là trong đêm rạng 29.03.1975, khi VC ngưng pháo kích, Th/u Châu (chết/USA), Biên (USA) và Thọ (VN) về cư xá ngủ, Ty ngủ 1 mình trong Container, còn Th/u Bắc thì ngủ trong phi đoàn, 1 số thì ra lại phố Đà Nẵng thăm gia đình, bạn bè hay người yêu nên không thể nào biết được mà thông báo kịp thời cho các anh em đó, hơn nữa các đơn vị trưởng được lệnh của Chuẩn tướng NĐ Khánh TL/SĐ1KQ (chết 1996/USA) cấm trại 100% từ ngày 28.03.1975.

Sáng ngày 29.03.1975, tình trạng trong căn cứ bắt đầu rối loạn khi VC chưa vào tới. Quân nhân KQ các cấp của SĐ1KQ trong cũng như từ ngoài vào căn cứ, mạnh ai nấy tìm đủ mọi phương tiện sẵn có từ các phi đoàn trực thăng UH1, Chinook CH-47; phi đoàn quan sát Cessna L19, U17A; phi đoàn chiến đấu cơ A37, F5 và phi đoàn vận tải C7A Caribou.

-KQ Nguyễn Thọ PD110 Quan sát/SĐ1KQ kể lại rằng, với chiếc phi cơ quan sát L19 (2 chỗ ngồi Pilot & Observator) anh đã chở 5 người từ Đà Nẵng về Sài Gòn!. Anh Thọ cùng bay với tôi sang căn cứ Utapao USAF và hiện cư ngụ tại Houston/Texas.

-KQ Bắc hiện ở Fort Worth Texas kể, phải chạy trốn chết, đạn bay trước mặt, nhờ chạy xe Honda mới trèo lên chiếc Chinook CH-47 chở quá đông người đang cất cánh ..., cũng may mắn, ta không bắn ta chỉ dọa thôi ! ...

-KQ Ty hiện ở Bronx New York kể, Đ/u Kim nhà mình tới sáng mới vào không biết mấy giờ, ra phi cơ quay máy thì VC (nằm vùng ?!) vừa tới, chĩa súng vào người thay vì bắt đi nhưng sau đó lại thả KQ Kim, đuổi ra căn cứ. Đúng là VC thật thâm độc, cho về nhưng vài ngày sau KQ Kim phải đến trình diện, rồi đi tù suốt 10 năm trời. Cùng đi với KQ Kim có KQ Biên, lúc đó vẫn còn ở ngoài phi cơ để kiểm soát ..., nhưng khi thấy VC đi từ xa nên chạy thoát được! ... KQ Kim và gia đình hiện định cư tại Trenton New Jersey.

-KQ *Châu kể, Châu lấy được khẩu súng AR15|18 của tôi bỏ quên(!) trên xe Jeep để hộ thân khi chạy đưa Ty ra khỏi căn cứ ở cổng chính phía Đông, nhưng đêm hôm đó mấy anh em còn kẹt ở Đà Nẵng, thay đồ dân sự đến trú ẩn qua đêm tại nhà KQ Dương. Sáng sớm hôm sau, Ty được chở đến nhà người bạn gái Lai Tây. KQ Ân, Biên, Nghĩa, Thạch tìm đường bơi ra tàu biển trốn về Nha Trang. Khi đến Nha Trang thì tình trạng SĐ2KQ cũng giống như ở Đà Nẵng nhưng rồi sau đó, mạnh ai nấy tìm phi cơ của SĐ2KQ về Sài Gòn. Còn KQ Chi và Châu thì chạy len lỏi, khi bằng đường bộ, khi bằng đường biển về Sài Gòn. KQ Châu và gia đình hiện định cư tại Moorpark CA.

-KQ Thạch kể, ngày 28.03.1975 có giấy phép của Tr/tá PĐT về Sài Gòn !. Vừa ngồi trong phi cơ C130 thì Th/sĩ *Thuận chạy hồi hả đến :

“Thiếu úy Thạch, trung tá phi đoàn trưởng gọi thiếu úy về trình diện gấp có việc khẩn! ...”

Và xui xẻo cho KQ Thạch, sau đó không có 1 phi cơ nào về Sài Gòn nên cũng bị kẹt lại. Sáng ngày 29.03. Thạch vào phi đoàn thì mới biết sự việc gì đã xảy ra hôm qua nên đành than thở với Ty : *“Cái xui xẻo này thì tôi chỉ còn có nước tự tử chết mà thôi! ...”*

KQ Thạch và gia đình định cư hiện nay tại tiểu bang Ocoee Florida.

-KQ Biên ngủ ở cư xá kể, sáng ra thấy căn nhà ở gần đó của Tr/tá Cần PĐT và góc nhà của tôi bị sụp hoàn toàn vì trúng đạn pháo của địch quân đêm hôm qua. Rất may mắn cho Nt Cần và tôi ... vì đêm 26. và 27.03.1975, tôi sang trò chuyện với Nt Cần và ngủ tại đó trong hầm trú ẩn lớn, kiên cố hơn bên nhà tôi, nhưng đêm 28.03. thì không có về lại cư xá nữa. KQ Biên và gia đình định cư hiện nay tại tiểu bang Manassas VA.

-KQ xxx kể, Khi VC đã hoàn toàn chiếm căn cứ, thì bắt thàn 1 chiếc F5 với 2-3 KQ trong Cockpit từ trong ụ vọt ra, mũi phi cơ đung (đâm) 1 tên VC chết ngay và cất cánh. Tuy VC bắn theo nhưng F5 bay an toàn ra khỏi căn cứ.

-KQ yyy kể, Th/tá *Nhà CHT/LĐPT và Đ/u Lợi/k66B CHT/QC bị tử thương, còn Th/tá Long CHP/LĐPT thì bị thương trên đường rút lui khi đụng độ với VC.

...

Ty thật là may mắn được người bạn gái yêu thương giấu và chăm sóc từ thuốc men đến ăn uống trong nhà (anh này có phước thật ...). Vài tháng sau thì tương đối lành bệnh, có thể 1 mình đi đứng được, sau đó phải từ giã người tình, đau buồn nhiều hơn vui ..., rồi ngụy trang thành học sinh để vượt qua nhiều chận đường do VC kiểm soát, nhưng rồi cũng trở về đến nhà ba má ở Sài Gòn. Ty sinh sống và lập gia đình ở Sài Gòn đến 1982-83 thì vượt biển tìm tự do với gia đình người anh ruột. Khi nhận được thư Ty từ Philippines tôi rất là vui mừng vì biết Ty vẫn còn sống. Gia đình anh em Ty định cư tại New York từ năm 1983, chú ta làm việc siêng năng cả ngày lẫn đêm giống như hồi còn

ở Đà Nẵng; bay ban ngày làm việc thêm ban đêm ở ngoài phố kiểm
chút đỉnh không đóng thuế như ở Mỹ ...

Tôi có nói với Ty, rất ân hận là đạo đó mang Ty bị thương về phi
đoàn, nhưng lại không mang Ty lúc di tản được. Nhưng Ty nói, anh đã
cứu em đôi lần rồi, 1 lần ở cư xá, 1 lần phi cơ chở gần 2 tấn Pallets
đạn 105ly, khi đáp bị Crash ra ngoài phi đạo ở phi trường Đức-Phổ vì
tránh 1-2 tấm vĩ sắt do VC vừa pháo kích nhô lên cao ở đầu phi đạo,
thay vì bay thẳng về Đà Nẵng, anh liền quành lại đáp để chở anh em
phi hành đoàn (*Th/t Đạm, Tr/u Cẩn, *Hoàng cò & Ty) về, nếu cả tấn
đạn 105ly nổ cùng lúc đó thì chúng ta đâu còn ngồi ở đây nữa và nếu
em cùng về Sài Gòn hôm đó chưa chắc em có may mắn hơn là kẹt lại
Đà Nẵng, em tin là có số mạng!

Sau tháng 04/1975, nói riêng hầu hết các sĩ quan phi hành PĐ427 còn
kẹt lại ở Sàgòn cũng như trước đó ở Đà Nẵng phải đi tù, cái mà VC
gọi là “trại học tập cải tạo”, ít nhất từ 3 tới 13 năm tùy theo cấp bậc,
trong đó có các KQ Nt Cẩn (7n), Hoà(>8n), Minh(>8n), Mỹ(13n),
Ân(10n), Kim(10n), Chi(<10n), Ba(6n), Cẩn(6n), v.v... . Gia đình thì
bị đưa đi vùng kinh tế mới, vợ tôi thay chồng vắng mặt cũng bắt buộc
phải đi luôn, riêng các con tôi thì được ông ngoại nuôi nấng 1 thời
gian dài.

Tổng số anh em PĐ427 chính thức hiện nay được biết (Liệt kê List
PĐ427 của KQ Rô):

Hiện sinh sống tại Hoa Kỳ là 30, 1 ở Úc, 1 ở Đức và tại Nam Việt
Nam là 9 người.

Đã qua đời ở Hoa Kỳ:

Th/tá *Đạm & Đ/úy *Huệ, Th/tá *Mỹ & Th/úy *Châu

Tr/s *Khiêm

Ở Nam Việt Nam:

Đ/u *Hoán (vượt biển), Th/u *Trần, Tr/s *Lương (VC pháo
kích)

Tr/sĩ I *Hoàng Cò (tự tử 30/4/75), Th/sĩ I *Thuận & Th/sĩ I
*Hào.

Th/úy *Thúy, Th/úy *Hữu

Còn khoảng 20 nhân viên PĐ427 đang còn ở đâu đó tại NVN chưa có
tin tức ...!.

KQ Ba, Rô, Cương & Ty đã thể hiện 1 hành động “không bỏ anh em không bỏ bạn bè”, đại diện anh em PĐ427 tìm cách giúp đỡ những góa phụ khốn khổ và 1 số anh em PĐ427 đang bạo bệnh ở NVN !.

Sau 35 năm nhìn lại và bây giờ là hơn 42 năm, cá nhân mỗi chúng ta đã thay đổi khá nhiều theo thời gian và theo định luật thiên nhiên của con người, nói rõ hơn là chúng ta đã già đi nhiều, nhưng hầu hết mọi người đều có cuộc sống đã được ổn định, có người ngoài 70, hầu hết trên >64. Con cái thành công trên nhiều lãnh vực, cháu nội, cháu ngoại đầy nhà. Có người đã về hưu nhưng vẫn thích đi làm thêm !..., riêng tôi thì muốn nghỉ ngơi đôi chút, thích giữ các cháu thôi khi các con cần đến, vì tôi nghĩ rằng hồi còn trẻ đã cống hiến cuộc đời binh nghiệp cho quê hương trong chiến tranh nhiều hơn cho gia đình. Bây giờ tôi muốn (thích) trả lại cho con cái những gì ngày xưa tôi đã đành trẻ để thực hiện nó.

Vài hình ảnh phi đoàn một thời để nhớ về Đà Nẵng ....

1973-Trước Hangar PĐ427 (+ thiếu 1-2 PHĐ vì đang thi hành phi vụ kiểm kỳ ở Bangkok!)

Chúng ta, 1/3 trong tổng số gần 70 cựu nhân viên phi hành của PĐ427, gặp lại được nhau tại Hoa Kỳ thật là điều quý quá vô cùng, tuy Hoa Kỳ, Úc, Đức hay ở 1 nơi nào khác không phải là quê hương đất nước của thế hệ chúng ta, nhưng nơi đó nó có tự do, có dân chủ pháp trị là chúng ta sống và xem nó như là 1 quê hương thứ 2 cho tất cả người Việt đã rời bỏ quê hương dưới chế độ độc tài đảng trị.

Chúng ta cũng không quên nhớ ơn cố Tổng Thống Ronald Reagan, người đã ban hành đạo luật cho phép những Quân Cán Chính (QCC)/VNCH đã bị VC giam cầm được định cư tại Hoa Kỳ. Việc chính phủ Mỹ nhiệt tâm cho phép QCC/VNCH sang định cư là 1 lẽ, nhưng vẫn còn tùy thuộc vào chính quyền CSVN cho đi là 1 vấn đề khác, nếu ai có tiền và biết...!

Mùa Hè Munich, 22.06.2010 & UPDATED 16.12.2017

KQ LHD